

Yaşlı Bir Ev'in Hikayesi

Yazar: Kaider Vardja

Yaşlı Ev kalbini kemiren büyük bir acıyla, derin derin iç çekiyordu. Ev'in kimsesiz kaldığı günlerin daha başıydı. Bir daha hiç kimsenin oraya yerleşmeyeceğine inanıyordu. Ormanların ve tarlaların tam ortasında, şehrin gürültüsünden çok uzakta kimseyi rahatsız etmeden, basit bir hayat sürüyordu.

Geçen hafta Ev'in sahibi şehir mezarlığında ebedi uykusuna yatmıştı.

Ailenin çocukları büyümüş, üniversiteden mezun olmuş ve artık ormanın ortasına geri dönmek istemiyorlardı. Ev üç neslin nöbetini tutmuş, doğumlara ve ölümlere, talihe ve talihsizliklere, yaşama ve acıya şahitlik etmişti. Yaklaşık yüzyıllık olan Ev pek çok hatıraya sahipti.

Bir asır boyunca, bir ailenin kaderinin anılarını tutmuştu. Doğum günleri, yılbaşıları, düğünler ve cenazeler görmüş.

Yıllar boyunca, daha iyi bir yaşam için hep çok umut vardı. İş, asla bitmezdi. Her zaman yapılacak şeyler vardı, içeride ve dışarıda. İş insanlara mutluluk getirir miydi? Ev bilmiyordu.

Ormanın bu kuytu köşesinde sessizlik, hüzün ve yalnızlık hakimdi.

Ev'in çatısı akıyordu, tavan tahtaları çürümüştü. Bacadan odalara duman sızmıştı. Kokusunu herkes alabilirdi. Fareler dans ediyorlardı çünkü canları ne isterse yapma özgürlüğüne sahiplerdi.

Mirasçılar beğendikleri her şeyi alıp gitmişlerdi.

Geceleri yabancılar bile uğrardı. Serseriler geceleri ağıldan bir şeyler çalmak için buraya gelirlerdi. Yaşlı Ev dinler, iç çeker ve tavan tahtaları titrerdi.

Kör ışık pencere camlarından içeri süzülüyordu. Ne yuva sıcaklığı ne de ışığı vardı. Meraklı uğuldayan rüzgar, tozları kaldırarak, duvar yarıklarından içeri giriyordu.

Terkedilmiş Ev boş duruyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen şafak vakti bu yalnız işkenceydi. Sadece çitlembik ağacının altındaki, sadık köpeğin mezarı bu yalnız Ev'in nöbetini tutuyordu.

Ev zamanının tekrar geri geleceğinden şüphe ediyordu. Rüzgar ve yağmur onun tek yoldaşlarıydı. Ormanın iç çekişi onun her zaman tek müziği olacaktı. Baharda hiç kimse bir daha huş ağacı özü toplamayacaktı.

Kış vakti, ailenin çocukları ağaçları devirmek için gelene kadar derin bir sessizlik olurdu. Büyük tarla yıllardır ekilmemişti. Işığa ulaşmaya çalışan birkaç ladin dalı ile birlikte akça ağacı dalları tüm çayırılığı kaplamıştı. Yılbaşı tatilinden önce, çam ağacı avcıları buradan geçip giderlerdi.

Ev komşu çiftlikleri hatırlıyordu. Görüş alanı hala iyiyken yani etrafında görünmeye başlayan çalılıklar yokken, diğer evlerin yavaşça çürümeye başladığını görüyordu. Yaşlı Ev köydeki son evlerden biriydi.

Ev kendini yaşlı ev sahibi ile kıyaslıyordu, o da yakında son nefesini vermek zorunda kalacaktı. Birçok hastalık sorun çıkarıyordu ve konuşacak kimse yoktu. Tavan tahtaları yardım eder miydi? Duvardaki çatlaklar iyileşir miydi? Şimdi kimin Ev'e ihtiyacı olacaktı? Umutsuzluk ve üzüntü Ev'in ruhunu kaplamıştı, bu karanlık gelecek can yakıcıydı. Ev kuşlarla ve hayvanlarla konuşan, hastalara şifa veren eski hanımını hatırladı. O belki bir öğüt verebilirdi...

Hal böyleyken Ev tamamen yalnız değildi.

Baharda, beraberinde heyecan ve mutluluk getiren neşeli kırlangıç çifti dönerdi. Yazları, evin eski hanımının bir zamanlar pencerenin altına diktiği yerden alev çiçeği ve yıldız çiçeği açardı. Yaşlı eğri büğrü sarmaşık yeni filizler verirdi.

Zaman zaman, tavşanlar ve bazı büyük vahşi hayvan sürüleri korkakça evin yanında dolanırlardı. Eskiden fincan tabaklarından süt içen kirpiller hala gelirler ve yemek beklerlerdi. Ev'in yükü hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kuşlar önceden olduğu gibi, kiraz ve erik gagalamak için hala bahçeye uçarlardı. Yosun kaplı çit zamana karşı duruyor gibi görünüyordu.

Kuşlar, yaşlı Ev'in hikayesini hatırlayan adamın yaşadığı uzak şehirden, haberler getiriyorlardı. Bu adam hala tarlaları, ormanı ve ormanın inleyen kuytu köşelerini kendi evi olarak kabul ediyordu. Hatırlayan biri olduğu sürece yaşlı Ev yalnız olmayacaktı. Ve güneş dünyanın üstüne şefkatle doğacaktı.

Türkçe çevirisi Ayşe Erbay tarafından yapılmıştır.